

Antras skyrius

Po žygio dviračiais kalnuose visi jautėsi pavargę, todėl kitą dieną ilsino kojas tinginiaudami sode. O ketvirtą atostogų dieną nutarė plaukti upe.

Gaila, bet baidarių užsakymo vietoje didesnių valčių jau nebuvo, tačiau dar buvo daugybė vienviečių, tad prieš sėdant į jas tėtis visus

pamokė, kaip elgtis vandenyje. Upėje jie matė ir šeimą su labradoru Fredžiu. Jiems turbūt labai patiko plaukioti baidarėmis, todėl išsiruošė dar kartą. Eiverė nudžiugo pamačiusi Fredį, o jis taip pat atrodė labai patenkintas, todėl mergaitė suprato, kad šuo ją prisiminė. O gal jis prisiminė tik pyragą...

Eiverė nė nesitikėjo, kad plaukti valtimi gali būti taip smagu. Jai buvo įdomu tyrinėti vingiuojančios upės pakrantes. Baidarės tyliai čiuožė vandeniui, nors Nojus vis pliuškeno irklui. Jie iš arčiau matė paukščius plaukdami nei vaikščiodami ant kranto. Tėtis atkreipė dėmesį į upės pakraštyje ant nuvirtusio medgalio tupintį garnį, o Eiveri jis pasirodė tarsi statula, nes nė nekrustelėjo. Tačiau greitai

suvokęs, kad artėja žmonės, jis pašoko ir mosuodamas didžiuliais sparnais, ištiesęs savo ilgąs kojas nuplasnojo tolyn.

Eiverė šiek tiek atsiliko nuo mamos, tėčio ir Nojaus džiaugdamosi šia laukine upe, kai ant kranto pamatė kažką judant. Mergaitė net liovėsi irkluoti, pamaniusi, jog tai galėtų būti triušis. Ji vos nešūktelėjo, manydama, kad ir kiti norės pažiūrėti, kas ten, bet pabijoję išgąsdinti mažąjį padarėlį, todėl tik ramiai sėdėjo ir žiūrėjo.

O ten buvo visai ne triušis. Tarp nendrių ant upės kranto tupėjo rusvas šuniukas. Visai mažas. Mergaitė net šyptelėjo – toks mielas buvo tas ūsuotas snukutis ir didelės, tamsios, apvalios akytės. Eiveri jis pasirodė

tikrai visai mažulytis, ir ji nustebo, kad
šunelis vienas bėgioja
be pavadėlio.

O jeigu jis
sumanytų
šokti į upę
kaip Fredis?

Mergaitė
apžvelgė
pakrantę,
norėdama
pamatyti, kam
jis priklauso.

Rusvasis mažylis
spoksojo į ją, ir
Eiverė buvo tikra, kad
jis net vizgina savo mažą uodegėlę.

Kaip galėdama tyliau Eiverė pasuko
kranto link. Šuniukas vis dar žvelgė į ją

pastatęs ausis. Mergaitė buvo tikra, kad jis draugiškas, nes atrodė labai smalsus. Ji staiga pamanė, kad galėtų pasiimti jį ant kelių, bet buvo paika taip galvoti...

– Labas! – sušnibždėjo ji. Šuniukas liuoktelėjo arčiau, ir mergaitė greitai pridūrė: – Oi, tik neik per arti krašto.

– Eivere, neatsilik! – staiga ji išgirdo šuktelėjimą ir krūptelėjusi vos neišmetė irklo. Šis trinktelėjo į baidarės viršų, ir šuniukas taip pat išsigando. Pašokęs jis dingo už medžių, o Eiverė tik liūdnai pažvelgė jam iš paskos.

– Kas tau, Eivere? – susirūpinusi paklausė mama.

– Nieko, jau atplaukiu, – atsakė ir atsidususi stipriai pasistūmė irklu, kad juos pasivytytų.

– Ką ten darei? – jai priplaukus
arčiau paklausė mama.

Eiverė jau žiojosi papasakoti jai apie
šuniuką, bet susilaikė. Tegul tai bus jos
paslaptis. Jei pasakytų mamai, tėčiui
ir Nojui, dingtų dalis tos akimirkos
žavesio.

